

ВАСИЛЬ КАРП'ЮК
BRUSTURY

ТИПОВІТ

Василь Карп'юк

BRUSTURY

*Збірка
поетичних текстів*

*Їм годі було зрозуміти,
що весь цей мотлох має сенс лише тоді,
коли ти з ним народився.*

Райнер Марія Рільке

Від автора

Нічого ліпшого не міг придумати, як сісти і писати вірші. А що я міг робити, коли восени 1999-го відлітали журавлі? Вони махали крильми і казали, що вернуться не скоро. Я не був з ними знайомий особисто, але кожне прощання є печальним, тим паче, як тобі 11 і ти малий сільський бахур. Пізнання світу обмежуються маминими серіалами і татовими новинами по чорно-білому телевізору, який постійно барахлить. А тут журавлі і вони кудись летять. Може навіть у іншу область, або в іншу країну. І коли це усвідомлюєш – починаєш писати.

Поезія падає, як сніг. Вона перевертає тебе з ніг на голову. І я ще такий молодий, а вже більший кавалок життя пишу вірші. Нерегулярно, але часто. Стихійно, але багато. Стоси зошитів не знати для чого, але з вірою у щось. Десятки переупорядкованих збірок, яких ніхто ніколи не прочитає, бо ніхто ніколи не видасть. Зрештою, їх уже давно нема. І ось така книжечка ніби чогось більш-менш цікавого, яка все ж викликає чимало скепсису. Але думаєш собі – це ти увесь і все, що можеш. А Брустури – це все, що маєш і більше ніц не хочеш.

Коли трохи підріс і восени 2005-го таки полетів за журавлями, то лише захотілося назад. Тисячі міст і сіл, тисячі віршів і одне гніздо. А чорно-білого телевізора цілком вистачає, хоч його вже віддали дідові і купили кольоровий, бо сестра каже, що у всіх вже давно кольорові. Та коли сидимо з дідом у його хаті, котра після нього відійде мені, то дивимося чорно-білий, який вже майже нічого не показує, тільки трохи говорить. І дідो просить налаштувати, і я налаштовую, але нічого не виходить. Тоді ми дивимося у вікно, або на ватру і слухаємо радіо. А ватра мусить бути два рази на день, бо цієї зими можна замерзнути. Та все ж, у теплі краї не хочеться.

18 грудня 2010 р., с. Брустури

УКРАЇНА, ДО ЯКОЇ ЗАВЖДИ ПОВЕРТАЄШСЯ

УКРАЇНА ДО ЯКОЇ ЗАВЖДИ ПОВЕРТАЄШСЯ (патріотична дума)

Пляшки з рідинами життя далеко не повні
Нову партію завезуть аж у жовтні
Якщо на кордоні не спинить жовнір
І не казатиме що ти човник

Звичайно можна впоратися в домашніх умовах
Але може підставити якась сволоч
І відверто натякнувши що у вас змова
Поїде скаржитись у повіт чи волость

А потім понаїдуть звироднілі птахи
І гримучі як саме життя змії
Зриваючи з тебе останні лахи
І вбиваючи сутність американської мрії

І ти вже нічого не зможеш вдіяти
Окрім як просто по-зрадницьки здатися
Але адвокат напімне про месію
На якого завжди можна покладатися

Бо він не адвокат а свідок Єгови
З кольоровими брошурами і обережними рухами
Головне – він казатиме – не поклик крові
Головне брате – це поклик духу

І ти покладешся на месію і адвоката
Бо окрім них нікого не маєш
Відпишеш їм диски автівку і хату
Натомість нічого не вимагаючи

А вони тебе витягнуть із буцегарні
Навіть допоможуть відновити бізнес
От тільки скажуть: цей бізнес негарний
І оформивши довгострокові візи

Поїдуть на свою малу батьківщину
Розташовану десь у Північній Африці
І зареєструвавши тебе своїм сином
Провезуть з собою як представника нації

І ти подумаєш що це якась лажа
Проб'єш месію по старих каналах
Але опинившись на платному пляжі
Із тьолками як у порножурналах

Відчуєш у штанях шалені зрухи
І зіллєшся з ними в палкій любові
Головне – казатимеш – не поклик духу
Головне сестри – це поклик крові

І месія в тобі відверто засумнівається
Адвокат також покривить міну
І дуже вже сильно не вагаючись
Тебе депортують назад в Україну.

28 березня – 8 квітня 2008 р.

Б'ляДА ПРО УКРАЇНУ

Все почалося
На подобу того як завершуються
Народні казки –
Із медом-горілкою
Та й весіллям кінець кінцем:

Обидвоє були
Молодими
І
Красивими
Зо всіма елементами:
Чорні брови карі очі
У неї – губи як малина
У нього тернова щетина

Врешті побралися
І стала вона йому україною
А він для неї – гетьманом
І повинні були зажити
У добрі-раді
Діток плодячи
Та пісень заводячи

Але так вийшло
Що у нього було
Іще кілька братів
І брати також схотіли його україни
А він знав Біблію
І знав що треба з ближніми ділитися
А тим паче з братами
І дав братам своєї україни
(Натрохи до кожного)
А сам по господарству дивився
Щоб усе гаразд
Бо думає
Як вернеться його україна
То аби все до ладу вберігалось

Але брати на чужу україну
Не надто зважали

І не берегли
Як то мається берегти україну
А збезчестили її
(Що якби дівчина
То і ніхто би не взяв)
Тож
Як вона прийшла назад
До свого гетьмана
З неї майже ніц не лишилося

(Шкіра
Да
Кості)

І подумалось гетьманові
Що поганою стала його україна
Навіть на люди
Соромно з нею показуватись
А тому прогнав із хати
Щоб не ходила
Страховидлом перед очима
І знайшов собі іншу україну

(Молоду
І
Красну)

Як і перше.

14 липня 2008 р.

* * *

Я йшов вулицею
І зауважив що назустріч крокує сімейство:
Симпатична матуся років двадцяти п'яти
Пузатий батечко з опецькуватим рилом
І їхнє маля як і отець богатирської статури

Вони виглядали цілком щасливими
І симпатична матуся також виглядала щасливою
І я подумав — як можна бути щасливою живучи зі свинею?
А потім збагнув що все ок — очевидно у нього офігенно красива душа
І коли ми порівнялися я сказав:
Жінко ходи до мене
І вона підійшла а ті двоє подалися далі
І я спитав: ти щаслива?
Вона сказала що ні і це мене відверто розчарувало
А тоді чому ти живеш зі свинею? — я продовжував
Він має купу бабла відповіла жінка
І він мені купує все що я захочу і він зробив мені синочка
А що ти тепер казатимеш як він питає хто я такий?
Я скажу що ти мій брат
А як він не повірить і сумніватиметься?
Адже будучи твоїм братом я би назвав тебе сестрою а я сказав жінко
Я скажу що ти мій зведений брат.

26 серпня 2008 р.

То мало бути гарне видовище
О то мало бути гарне видовище
Коли партизанів вішали на смереках
Як новорічні прикраси
І вони щось кричали
І стогнали
Можливо навіть тішились
Що про них згадуватимуть
Грядущі покоління
І що на небесах воздасться
Вони кричали
О як вони кричали
Вони кричали як партизани
Котрих вішають на смереках
Мов новорічні прикраси
Можливо вони навіть здогадувались
Що в тому щось є
О так
Вони конче знали що то чудово
Вони були поетами
Навіть Осама пише вірші
А партизани і поготів
Вони все наперед продумали
Вони хотіли померти красиво
Це було якраз під Новий рік
І вони знали що совіти
Його святкують
Вони знали
О що вони знали
Вони знали що їх не відстріляють
Як безпритульних собак
Вони знали що їх будуть вішати
Прикрашатимуть ними
Карпатські ліси
О карпатські ліси.

1 жовтня 2008 р.

ПРИТЧА ПРО Та ДЛЯ Сху

Товста дівчинка
Дивиться рекламу таблеток для схуднення
Вона хоче схуднути
Їй подобається товстий хлопчик
Але вона думає що йому товсті дівчатка не подобаються
І тому хоче схуднути
Вона просить батьків щоб купили їй таблетки для схуднення
Але батьки кажуть що немає на хліб
А не те що на якісь таблетки
І товста дівчинка
Вирішує що вона вже доросла
А тому може впоратися сама
І вона дзвонить за телефоном записаним з реклами
І їй відповідає приємний голос і називає ціну
І товста дівчинка чманіє але опановує себе
Вона збирає гроші вона відкладає кишенькові вона не ходить до їдальні
Вона економить на чім тільки можна
Вона стає скнарою і набуває ще якоїсь поганої риси
Та все ж за досить тривалий час
Таки назбирує потрібну суму
І знову телефонує за номером записаним з реклами
І їй відповідає приємний голос і називає ціну
І дівчинка починає у слухавку висловлювати свої емоції
Тому що ціна помітно виросла
І приємний голос кидає слухавку
І товста дівчинка впадає в розпач
Вона днями не їсть і ходить збентежена
Її очі завше червоні а оцінки в школі невпинно гіршають
Її батьки не знають у чім річ
Бо їхня товста дівчинка замкнулася у собі
І ходять до ворожки
Ворожка не знає в чім річ але каже що знає.

12 жовтня 2008 р.

ОЛЕСЬ БУЗИНА

Олесь Бузина який любить свою країну
Олесь Бузина який козак лишень без чуба
Стоїть під Чернечою горою на колінах
Чи ходить довкола могили поливаючи клумби

У нього в пазусі лежить маленький «Кобзарик»
А ще лежить маленький молитовник
Він любить сидіти на березі Дніпра і стежити за хмарами
Він любить сидіти на хмарах і стежити за клоунами

Що покладають до Тарасової могили квіти
І називають його великим поетом
Пхаються одне поперед одного як діти
Декламуючи по пам'яті «І ненарожденим, і живим, і мертвим...»

Олесь Бузина посміхається бо йому потішно
Витирає рукавом піт із чола справдешній
Бо думає що він далекий родич Крішни
Думає що він нетутешній.

12 – 14 березня 2009 р.

БАЛАДА ПРО КОТА

І плаче садинокий кіт
Десть у коморі
Йому не так багато літ
А вже у горі

Чого ти плачеш? – визира
Зі шпари миша
А він і миші вже не рад
Й не руха тишу

Ридає схлипує немов
Пітьмою морок
На серці в нього є любов
Весна ж не скоро

А до весни котові пип-
ка певно буде
Ото воно й котячий грип! –
Промовлять люде

І закопають його десть
На смітникові
Цієї Господи нам днесь
Не дай любові

Бо то є ноша нелегка
Така примхлива
А дай нам краще молока
Чи гальбу пива.

29 березня 2009 р.

* * *

Сніг сіється
о-го-о-ов!
сніг сіється

– Мамо мамо
а погляньте
що за вікном
діється!
Це ж мамо борошно
яке забрали совіти

А ви казали
не протягнемо
до другого літа

– Так доню борошно
іди наліпи калачів
І постав хай печуться
у печі

Ой ліпила весь день
і всю ніч
Напекла калачів
повну піч.

20 січня 2010 р.

* * *

Мерлін Менсон

Голосно кричить і каже що треба померти
Не кричіть на мене вуйку
Бо можу сі злякати
А тоді треба буде вас стригти
Аби мене підкурювати
Пам'ятаю ще як був малий
У вуйка Николая був пес Дружок
І я якоїсь біди йшов до вуйка
А Дружок несподівано вибіг
І почав на мене гавкати
І я трохи злякався чи пак перепудився
І мама сказала
Що аби пуд перейшов
Мене тре' підкурювати
І вуйко злапав Дружка
І стриг його як вівцю
Встриг його шерсті аби мене підкурювати
А це відбувається так
Що шерсть кидають у стару мильницю
Запалюють
Нахиляють мене над нею
Зверху накидають якесь простирадло
І я маю тим димом дихати
Аж доки пуд не перейде
Якийсь дурний ритуал
Але кажуть помагає
Певно допомгло
Дружка вже давно нема
І я вже давно його не боюся
Тільки вуйко Мерлін не знати чого кричить
Певно хоче щоб його на халяву постригли.

4 лютого 2010 р.

ОДА МОСКОВСЬКОМУ ПАТРІАРХОВІ

Московський патріарх служить у київській церкві
Голосом диктатора закликає любити владу
Каже що краще бути вірним і вмерти
Ніж тусуватись на барикадах

Московський патріарх хоче нас повернути
Йому ж як нікому знати завітну дорогу
Якою поведе вельмишановний Путін
І Микола Азаров (хоча лише до порогу)

Московський патріарх має глибоку віру
Він вірить у віру до його патріаршого чину
Впевнено глибоко і помірно
Дивиться в очі проникливими очима

Не бачу душі бо певно іще не вмю
Ще трохи і зійде патріархове просвітління
Зніму старі сандалі ноги помию
І упаду перед ним на коліна

Московський патріарх заглядає глибоко в душу
Каже в душі завалялася Україна
І це виглядає навдивовижу зворушливо
От тільки з нею до раю не втрапиш сину

Слухаю отче і що я маю робити?
Ходи до церкви московського патріархату
А ще потрібно дуже багато молитись
Виключно російською понятно

Вполне понятно отче вы точно свыше
Спасибо за ваши слова и ваше ученье
От него будет сносить крыши
Еще у многих будущих поколений.

28 липня 2010 р.

ЧИ ВАРТО ГОВОРИТИ ДЛЯ ТОГО, АБИ НЕ МОВЧАТИ?

* * *

Сонце
Що погибає
Як тривожні сніння
Не лишаючи за собою майже нічого
Опріч глибокого постраху
Що дивно
Викарбувався на твоєму обличчі

Сніги під ногами розм'якнули
Як серце від лихого ока
І проникають водою
В зимові чоботи
Того
    що не встиг перевзутися

Коли помирає
Молода дівчина
То дуже скорбно вчиняється на серці
А надто
    коли
        її
            любив

Не вмію багато говорити
Але і вдержати себе
Непосильний
Бо лоскоче
Що і сльози навертаються
У чоловіка
Котрому плакати
    не вільно

І не конче вдаватися
До лікарських висновків
Стосовно пухлини
Чи отруєння
Бо тепер це не має жодного значення

Довколишні у чорне зодягнені

горе
Тільки ти у весільній сукні
Чиста як сніг
і біла

Але їй сьогодні можна
Вона наречена
молода

Моя молода не цілуватиме
нікого
Як то робить Герасим'юкова
Бо всі її цілуватимуть
У вже охололі губи
У бліде обличчя
Із глибоким пострахом
І відблиском останнього променя

Тебе ховатимуть
Пополудні
У зимовий день
І у чоловіка котрий любив тебе
І котрий загібатиме твою яму
Руки закоценіють
Так що догібатиме інший
Який ще у церкві
Помітив на твоїх пальцях
Багато перснів
Тепер думає
Як би їх вкрасти

І ти одна як палець
Лишилася межі цими гробами
Будучи вмістом
одного з них
Лишень свічка тремтить
Од чийогось дихання
І засліплює твої очі

Та близько півночі
Повернеться один
Але не той що тебе любив
А той що догібав твою яму
І почне відкопувати

А ти не вмітимеш боронитися
Бо кажуть що
мертва.

17 лютого – 21 березня 2008 р.

НЕЙМОВІРНО ЛІРИЧНИЙ ВІРШ ПРО ЧЕРЕШНЮ

Холодний вітер обірвав із черешні цвіт
І вона знітилась мов обскубане янголятко
Дайте бодай простираadlo щоб втаїти наготу моїх віт
Накрийте смолянку марлевою латкою

P. S.

Чи варто говорити для того аби не мовчати
Не вказуючи розділових знаків але з потрібною інтонацією
Стрибати із гілки на гілку у сорочці картатій
Демонструючи гарну спортивну підготовку і грацію

Довкола уст помада черешневого соку
І кілька ягід мов кілька сердець у нагрудній кишені
Зірваних безперечно для коханої втомленої од туску
Що простягає свої зголоднілі жмені

Але тут відбувається цілком непередбачувана okazія
Ламається суха галузка і падаю лишень для того аби не літати
Черешні розтовкуються і по сорочці розмазуються
Тоді як кохана намагаючись мене врятувати

Облизує сік розстібає сорочку і мене облизує
Я звичайно відповідаю неабиякою взаємністю
І не передбачаючи аніякого ризику
Масую її перса із вдаваною чемністю

Проте як на зло трапляється ще один інцидент
З'являється господар черешні і городу на якому вона розміщена
Голосно лається вимахує вилами і каже що я блядський поет
Потолочив йому траву хоча і це не найгірше

Бо більше за усе йому шкода черешень
З яких планувалось наварити смачних компотів
А ми позривали їх своїми клешнями
Для того щоб з'їсти а потім вивільнити кісточки через анальний отвір

І ми з коханою замащені мовби кров'ю соком
Намагаємось втекти якомога далі
У нестримний біг переходять обережні кроки
І губляться у високих травах сандалі.

28 квітня 2008 р.

* * *

М.

А я ж то знову про тебе згадую
Римую вірші такі верліброві
Гадав немає у світі магії
Однак бувають дівчатка здібними

До чарівничих отих запаморок
Що роблять ясного на трохи п'яного
А потім дивляться як той спіткається
І усміхаються проте не каються

А я розхристаний і пропанаханий
Твоїми зіллями брудними лахами
Все підворіттями і попідтиннями
Мандрую скулений вже не людиною

А наче виблядок із гною-попелу
Страшний і лагідний але відгонистий
Ти хочеш затишку а кажеш спокою
Гризеш за серце ми' за пересолене

*А мені від того боляче
Я у тебе закоханий
Я хочу про тебе думати
І це мені єдина радість.*

11 серпня 2008 р.

Мо Бе Са

1

Моя безпорадна самотносте
Тобі незручно у моїй присутності
Тобі дуже незручно

Тримаю на колінах –
Кажеш – ніяково
Гойдаю на руках – плачеш
Розчісую волосся – лисієш

Твоє довге руде волосся
Мов промені сонця
Моя безпорадна самотносте
Розсипане кімнатою
Наче оберемки сіна оберемки трави

Я вже купив граблі
І щодень згромаджую
Велику копицю
А потім ми вкладаємося зверху
І засинаємо

А над ранок прокидаємось
На твердій підлозі
Твоя лиса голівка
Лежить у мене на долоні
І ти вишкірюєш свої білі зубочки
Моя безпорадна самотносте.

2

Ходім – кажеш – трохи розвіємось
А то вже набридло
У чотирьох стінах

Я в житті не зустрічала подібного зануди
Ти сидиш біля своїх речей
Як даун
Майже не звертаючи на мене уваги
Раніше доводилось мати справу
Зі всілякими диваками
Але все виглядало зовсім по-іншому

Природно і взаємозв'язано
Це я мучила їх самотністю
А вони благали
Дозволити поспілкуватися
Хоча б із пташкою з травинкою
А тобі судячи зі всього
Взагалі начхати
На довколишній світ
А вони теж живі організми
Вони теж функціонують і потребують уваги
Можливо не твоєї особисто
Але ж потребують
Навіть мені деколи хочеться
З кимсь поспілкуватися
Хоча теоретично – це нонсенс
Але ж ти
Ти – людина
Ти знаєш що ти людина?
Ти знаєш про це чи ні?

Годі, годі!
Припинаю тобі язика
Ходімо хутчій на вулицю
Оглянеш людське мавпування
Але не більше п'ятнадцяти хвилин
І щоб не доведи Господи
Ні з ким не встрявала в бесіди
А то запхаю в трілітрову банку
І законсервую
Як джина у лампі

І ти починаєш стрибати з радості
Мов цуценя
Усміхаєшся як обкурена
І метушливо перекидаєш
Шафову місткість
У пошуках більш-менш пристойної одіжі

А ця кофтина мені личить? –
Запитуєш схвильовано
Витираючи піт зі своєї лисої голівки

Личить-личить
Ти ж не будеш шпацирувати подіумом

Швидше вдягайся
І не випробовуй моє терпіння
Ти ж бо знаєш наскільки байдуже
Я ставлюся до подібних авантюр.

3

Ми виходимо з дому
Зачинивши двері на ключ
І плентаємось метушливим тротуаром
Намагаючись розвіяти
Невгамовний сплін
Що заліг у наших серцях
Млосним осадом

Ти тримаєш мене за руку
І викрикуєш недоречні словосполучення
Маючи необорне бажання
Щоби тебе почули
А мені пригадується
Колишня знайома
Котра любила повторювати –
Обережніше з бажаннями
І я міг би це саме сказати тобі
Моя безпорадна самотносте
Але навіщо утруднювати
Мовний апарат
Непотрібними бздурями

Ти постійно стикаєшся з перехожими
І пробуєш до них заговорити
Хоча вони як правило
Силкуються якнайшвидше піти геть
І твоя поведінка починає мене дратувати
Тепер вже я тримаю тебе за руку
Аби не змогла втекти
Але наші долоні швидко пітніють
І розлучаються
Наче випадкові коханці
Ти рвучко відстрибуєш
У бік шосе
А я розгублено розглядаюся довкола
Та вже за мить оговтавшись
Кидаюся вслід за тобою
Хапаю за тендітні плечі і веду додому

Ти звісно пручаєшся
Та врешті усвідомивши свою безсилість
Втомлено зітхаєш
І меланхолійно схиливши
Свою лису голівку
Намагаєшся випросити
Якогось пробачення
І кажеш що була у стані афекту
І що навіть не мала подібного наміру
А мені залишається всього лиш
Тебе приголубити
Моя безпорадна самотносте
І сказати що – так
Я вірю кожному твоєму слову.

4

Я просив облишити вередування
І спокійно поговорити
Але вона була категоричною

Коли причинила за собою двері
А вона це зробила дуже тихо обережно
Вона ніколи не вміла бути сильною
Вона навіть не спромоглася як годиться піти
То я зумів відчути
Лишень полегшення
Ба навіть усміхнувся
Все-таки по-дурному вийшло –
Мене покинула власна самотність

Хіба я виродок?
Якась недолуга почвара?
І все не як у людей

Ні
Я розумію коли чоловіка кидає дружина
Хоча розлучення – це передусім гріх
Який все ж трапляється часто
Кажуть – не зійшлися характерами
Одначе коли тебе полишає
Власна самотність
То це насторожує

Нещодавно переглядав старі знімки

(А вони дуже старі
Це коли ще навіть не було моєї самотності
А тільки трохи сторонніх
Котрі вважали мене за свого родича
І я мусив терпіти їх присутність)
То всередині мене робилося
Дивне відчуття
Я не міг усвідомити
Як раніше умів жити з кимсь
Гадав що без самотності мені кінець
А тепер ніби й нічого
Навіть почав робити ранкову гімнастику

Наразі найскладніше із продуктами
Їх потрібно купувати
А для цього треба ходити до крамниці
Спілкуватися з продавцем
О-о-о...
Це аж бісить! –
А який вам майонез?
А хліб білий чи житній?

Та чорта з два!
Аби швидше звідси забратися
Так і хочеться нагодувати їх
Тими майонезами
Аби подавилися до холери
Нащо задавати стільки
Дурних запитань?
Ради чого взагалі відкривати пащеки
І світити золотими зубами?

Ти сука!
Кажу продавчині
Ти сука тому що багато патякаєш
Задля чого кривиш паршиву мармизу
Гвалтуючи вуста штучною посмішкою?
Хіба я приперся аби подивитися
Як ти скалишся?
Ні!
Я прийшов купити хліб і майонез
І тебе не повинно турбувати
Який вид мені більше смакує
Адже мене це не турбує

Мене навіть не турбує
Де моя безпорадна самотність
Так!
Мене не турбує де вона вештається
Хто приймає переночувати
Можливо навіть вона стала повією.

5

Авжеж повією
Так воно і трапилось
І тут нема нічого дивного
Просто таких як вона
Ніхто надовго не затримує –
Візьме на ніченьку для різноманітності
Порозкошує самотність
І далі хтиться до нових уражень
А в мене вона жила
Як у Бога за пазухою

Я збираю її руді волосинки
І складаю в пучки
Я святитиму їх у вербну неділю
Замість бечки

Можливо я навіть її любив
Можливо я все ще її люблю.

14 – 16 серпня 2008 р.

МЕРІ

Ми познайомились із Мері у центральній бібліотеці
Хоча насправді її звати інакше і зустрілись ми також у іншому місці
Довкола сновигав прохолодний вечір
І ми дудлили із півлітрових пляшок їхню місткість

Але не ми з Мері а ми зі знайомими тьолками і пацанами
А потім усі підбираючи навмання пару почали розходитись
І я як завжди загальмував так що лишився сам
І не на жарт відчуваючи довколишній холод

Почав знайомитися з поодинокими одинокими дівчатами
Що переважно швиденько притиснувши до грудей сумочки
чимчикували тротуарами
Вистукуючи підборами моєму серцю в такт
І водночас випромінюючи неабиякі чари

Так що до мене неодноразово приходила млість
Доходило до того що хотілось блювати
Проте я себе переборював і сподіваючись на Господню милість
Підходив до тьолок зі словами – привіт мене звати Вася

Декотрі відстрибували мов од прокаженого
Інші навзаєм кивали дещо вповільнивши рух але просили не приставати
І тільки Мері виявилась навдивовижу чемною
І погодилась трохи зі мною погуляти

Бо їй як вона сама висловились – без різниці
А я хоч і п'яний а все ж на ногах тримаюся
Адже вона не живе а проживає відведений час як черниця
А з тобою каже може хоч покохаємось

Мої очі заясніли небувалою радістю
Все-таки настільки легка здобич трапляється не так часто
І я у бляклому світлі ліхтарів почав її гладити
Хоча насправді тримався аби не впасти

Вона мене провадила невідомими провулками
А потім так само провадила невідомими коридорами
І казала що зараз розпочнуться шалені гульки
Дарма що я белькотів про власну змореність

Наступного дня я звісно нічого не пам'ятав
Швидко вдягнувся вибіг на вулицю виявилось – був у гуртожитку
Подихав свіжим повітрям взяв у автоматі каву
І сьорбав аж доки пластикова скляночка не стала порожньою

А за пару днів випадково знайшов у мобілі незнайоме фото
Там була майже незнайома майже оголена Мері
Я усміхнувся у горлі стало трохи лоскітно
Перехопило подих та лишився живим тому що не вмер:

Коротко стрижена і короткозора
У великих окулярах і в завеликім ліфчику
Хотілось сказати – потвора
А все-таки гарна дівчина.

23 лютого – 10 жовтня 2008 р.

* * *

Хлопці дівчат лоскочуть
Дівчата всміхаються дзвінко
Кожна з них дуже хоче
Бути на завтра жінкою.

24 квітня 2009 р.

* * *

Ти мені наснилась
Значить про мене думаєш
Я готовий стати забобонним
Тільки б це було правдою.

1 серпня 2009 р.

* * *

Самотність пустий листопад де ніякого слова не сказано
Порожній конверт де жодного листа навіть листка немає
Китайська що красива без квітів красивіша за квіти ваза
Щирі слова кохання відверті слова замовчані навзаєм.

16 серпня 2009 р.

* * *

Я не встигаю за літом літо від мене котиться
Наче рикання зі стайні голодної маржини
І я уже в твоїх обіймах золота осене
Золота волога розпачлива княгине

Готуєш мені їсти смачних наїдків
Маєш з чого готувати то й готуєш
Я звичайно не баную за літом
Тим паче наїдки смакують

Коли віє прохолодний вітерець
Ти важко зітхаєш бо мене не вдержати
Згрібаєш сухого листу на підстіл для овець
А потім розлючено верету із листом вержеж

Перед самої стайні і сядеш на лавицю
Заплачеш ні за чим і піде ніяка злива
А я гукну із кухні що холоне кава
І ти її питимеш і думатимеш що щаслива.

1 жовтня 2009 р.

* * *

Твого волосся мені не торкнутися
Нащо мені торкатися твого волосся?
Місяці: грудень січень лютий
Пори: весна літо осінь.

5 грудня 2009 р.

* * *

натахо
твое серце зліплене з меду
я б його лизав
та язик заплітається

6 грудня 2009 р.

* * *

Наталці Г.

Поглянь який клас!
Ти бачиш?
Це зима!
Треба радіти і стрибати!
Я розумію тобі холодно
Але і ти зрозумій мене
Зрозумій себе!
Це така класна штука:
От тобі холодно
Але це не якийсь звичайний холод
Це перші зимові морози
І врешті випав сніг
На екваторі грудня
І врешті почалася зима
Зрозумій же:
Зима це клас!
От ти носиш рукавички
А воно ж так не можна!
Ти ж не сантехнік
І не шахтар
А сніг світиться
І ним не забрудниш рук
А мороз гріє
Тільки треба знати що він гріє
От спробуй взяти трохи снігу
Або коли сніжинки
Падають на землю
Плавно і елегантно
Наче з маленькими парашутами
А ти підстав долоню
І візьми сніжинку
І як гарно
Вона танутиме
А твоя долонька
Стане рожевою
І твої щоки стануть рожевими
І ти станеш снігуронькою
Ти ж можеш бути найкраща
І тобі буде тепло від холоду
Бо це не просто холод

Це холод
Від якого лишаються теплі спогади...

15 грудня 2009 р.

* * *

торкайся
торкайся пальцями клавіш

пливи
пливи моя пташко

вода хлюпоче дзвенить щебече
вона твоя сестра

ніч день сон без
вода по котики

пливи
пливи моя пташко
вода – твоя сестра
а з неба гарний дощ сиплеться

ще трішки
і буде сходити сонце
твоя вавилонська вежа вкриється золотим інеєм

торкайся
торкайся пальцями клавіш

тобі важко дихати
тобі легко дихати

спокій
ніч
вино
риба

ти любиш рибу
моя пташко

ти любиш воду – свою сестру

тобі важко дихати
тобі легко дихати

твоя вавилонська вежа вкрита сонячним інеєм.

16 лютого 2010 р.

* * *

Я посміхаюся тобі
я посміхаю...
А ти схилилась при вербі
аж скраю раю

Сумуєш певно ні за ким
та не за мною
І випадає із руки
і за водою

Пливе хустинка а на ній
там ружі-квіти
І мого серця деревій
почав боліти

А діти бавляться в ріці
а діти ружі
Сльозу стискаєш в кулаці
аби лиш дужі

А я нічого у журбі
вино ковтаю
І посміхаюся тобі
лиш посміхаю...

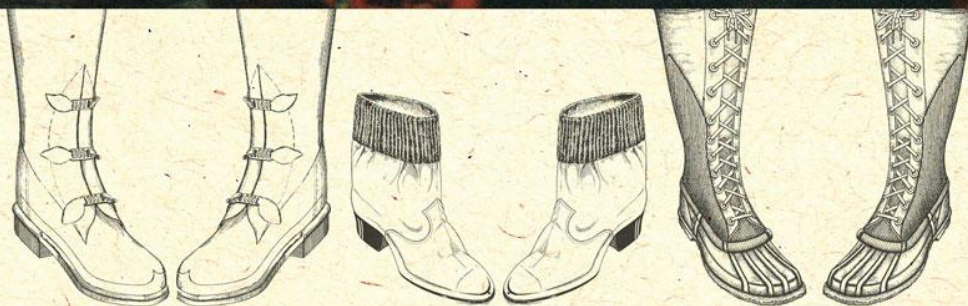
1 березня 2010 р.

* * *

Все що лишилось від минулої ночі –
Шерсть твоєї киці на моїй сорочці.

23 квітня 2010 р.

АПОСТОЛИ У ПОСТОЛАХ ТАНЦЮЮТЬ АРКАН

ГРЕПІНА

1

Чорноока зачаровано жінка
Яка буває красивою лише тоді
Коли усміхається
Проте некрасивою вона не буває
Тому що усміхається завжди.

2

Народжена на початку минулого сторіччя
Хрещена католицьким священиком
Названа Грєпіною.

3

Сивочолий вуйко
Із того ж таки століття
Але з другої чверті
Що закохався в її світлину
З сорок другого року
І відтоді почав сивіти –
З шістнадцяти літ.

4

Вона – чорноока Грєпіна
Сьогодні при смерті
Починає жити чергове сторіччя
Живлячись духом Божим
І сподіваннями на смерть.

5

Білоголовий вуйко
Ходить по світу спираючись на палицю
І показує фотографію
Невідомої коханої
Якої можливо вже давно нема в живих
І яку він ніколи не бачив живою
І навіть не здогадувався
Що можливо вона страшна нехарь
І мама у неї...
Та ні
Матері у неї певно вже нема.

6

– Куди ти лізеш чоловіче
Із сорок другого року?
Не тому німці желували у концтаборах
І не тому не здох із голоду
У сорок шестому
Куди ти прешся чоловіче?
А може в неї нема ані кавальчика ґрунту
На що мете жити?
– Не джвинди!

7

Чорнооку красуню
Із поморщеним лицем
Поховали у смерековій труні
І калачі роздали за простибіг
Щоб душа упокоїлась
Але залюблений вуйко не давав супокою
І рівняючи фотографію з сорок другого
Зі світлиною на хресті
Таки упізнав ту яскраву чорноту
Що не давала йому супокою
Протягом всього життя.

24 – 25 квітня 2006 р.

АРКАН
(апокриф)

Апостоли у постолах танцюють аркан
А Ісус за цим спостерігає
І добра усмішка з'являється
На Його обличчі

Останній танець
Перед відходом до Галілеї
Остання мелодія
Жалібної скрипки
Що так пронизливо
Награє знайомі мотиви

Спітнілі чола апостолів
Переливаються сонячним промінням
А тонкі лляні сорочки
Прилипають до вологих тіл
Й увиразнюють візерунки
Вишиті їхніми жонами
Котрих сьогодні бачать востаннє
І востаннє чують запальні ритми
Гуцульського аркана

Ісус поважно вирушає в далеку дорогу
Й апостоли прямують слідом за Ним
Лишаючи у споминах
Дивну мелодію
Що ніколи не згасне
У їхніх серцях.

10 жовтня 2006 р.

ПІСНЯ ПРО СМЕРЕКУ

Я гуляв між високими деревами
Дихав прохолодою і наслухав пташок
Але все мовчало

Пташки вже давно відлетіли у вирій
Вітер принишк десь у ярузі
Аби трохи припочити
А сонце позаплітало проміння у коси
І закрилося хмарами
Щоб нарід не бачив залисин
І з того не сміявся

Лишилося тільки кострубате гілля
Посивілих буків
І землисті пласти смерек
Що втомлено позгиналися донизу
І таємничо перешіптувались
Гуцульським діалектом

А я неквапно близився
До жовтавої галявини
Накритої шовковим коцом
Відмерлої псенки що ялила
З-за стрпатих смерекових стовбурів
І вже минав останню смереку
Як та неждано лапнула мене за плече
І тихо проказала:
«Напиши про мене пісню...»

13 грудня 2006 р.

МАТРІАРХАТ

Коли надходить т о й час
Старі гуцулки
Злізають з опецків
І йдуть
На найвищий горб
Відхаркуючи
Залишки втраченого

Верхами куриться
І гори ховаються у мареві

Гуцулки стелять
На вологу землю
Церовані сорочки
І толочать їх
Грузькими постоломи

Тоненькі сиві кіски
Розвіваються
У шаленому танці
І солоні краплі поту
Збігають
Поморщеними лицами
З яких випромінюється
Жага

до
життя

Це остання можливість
Лишитися живими
Переродитися
Інеєм і димом
Впасти росою

А над ранок
З горбів спускаються
Файні дівочки
У загидженім одінні
І за пару днів
Їм справляють весілля
Не питаючи

Князів
Чи то їм вдаєси.

1-3 січня 2007 р.

* * *

Татові

Пантруй ватерку бо як згасне
То молóка у цебрах поскисають
І кіптява виступить як сметана

Поломíнь полонинська
Нагрíває тугі долоні
Які не знали іншої ніжності
Опрíч теплого вимені

Сорок лiт відлітувати
Пропахнути димом
До найтоншої кісточки
І не мати жодного гнилого зуба
Але чути як молоко стíкає бородою
Лишаючи за собою смуги
І чути молочний пiт
Що скроні вибілює

Сокоти вогнище бо як згасне
То горби позсуваються
І ягня у Рíжах загубиться.

19 січня 2007 р.

БУТИН

Золота гілочка
Мертвого дерева
Тримає на собі
Плоди
Недоречності

Ми йшли у бутин
Рубати смереки
І не були певними
Що вернемось
Живими

Пластя тремтіло
Як серце
Дівчини
При першому
Поцілунку

Пальці ставали
Гілками
Обіймаючи топорище
І терпли
Як коріння
Щойно зрубаної
Сутності

Три зимові
Місяці
Прожиті
По сусідству з вовками

Три похорони
Добрих легенів
Що піддалися дереву
І стали пожертвою

Вони єдного ранку
Забули помолитись
І тепер молитимуться
Вічно
Під старою смерекою

Що стала їм Матір'ю.

23 лютого 2007 р.

ТАЇНСТВО

Після кожної сповіді
Ми починаємо жити наново

Попередньо сподіяне –
Прощено
І
Спокутувано

Три Отченаші
І
Три Богородиці –
Проказати зо щирістю
Перед образами святих
І прочути
Господню благодать

Вклякаючи на коліна
Коли священик
Читає Євангеліє
Надходить
Спокій
І
Умиротворення

Вогник свічки
Коливається
В унісон з диханням
А кров у венах
Стає кагором
Пальці розтираються
Крихтами хліба
А слину прогонить
Церковна вода

Амінь

P. S.

Нині до вечора
Не вільно спати

Бо можуть вкрати
Закін.

25 березня 2007 р.

* * *

Почалася гроза

Мама засвітила
Освячену на Відорщі
Свічку
Що відвертає
Блискавку

І ми всі

Почали
Тихенько
Молитись

В небі рокотіло
Наче хтось
Камінням кидався

А сильний
Струміль дощу
Перемивав
Кожну
Травинку
І вкладав
Її спати
Схиляючи до землі.

16 червня 2007 р.

* * *

Блаженний старець
Років тридцяти
На алюмінієвих милицях
Зайшов до автобуса
В Косові
А зійшов –
На початку Шешорів

Чорна борода
Додає поважності
А глибокі очі –
Спокою

Байдужий погляд
Як у всіх
Блаженних
Чи блаженний –
Як у байдужих
Дивиться у вікно
І старається
Не вхопитись зіницями
За котресь дерево
Щоб не порвати їх

Він міг би бути
Апостолом.

25 червня 2007 р.

* * *

І діти як вівці
Розбіглись толоками
Шукаючи паші
Котра май поживніша
Не страшно теперечки їм
Навіть вовка
А страшно померти до жнив

У росах
У псюзі
Купаються первістки
Князів смерекових
Вогнем коронованих
І єдин пласток в узголів'ї
Зо мерви
Невдало отак припасовано

А ноги обвито сухою ожиною
Кривавим елеєм
Замариновано
Аби не лишились живими
Аби не хрестити їх
Знову.

24 серпня 2007 р.

ПРИТЧА ДЕРЕВ'ЯНА

І що я тут можу вписати
Про свої дерева-марева?
Бо всі вони того варті
Але одно ціниться найбільше
Тому і слова жодного
За ним не вимовлю
А лиш візьму сокиру
Та зітну з пня
Щоб очі добрим людям не муляло

Ой і сумненьке буде весіллячко
Як явір женитиметься
Бо з батька його
Столи будуть змайстровані
А матінка страви
На них накладатиме

А як скривиться стара
На мужа обіпершись
Та як зареве
То вовки в лісах
Зо страху вішатимуться
На кишках ягнят поцуплених

І пан-молодий
Прожене від хати
Калину висватану і звінчану
Та до смерти гріх вчинений
Вимолюватиме.

1 жовтня 2007 р.

В ПЕРЕДЧУТТІ РІЗДВА

1

Кожного Святого вечора
Я маю святий обов'язок –
Терти мак
Округлий макогін
Роздушує маленькі зернини
Як грішні душі
І вони пускають молоко
На знак покаяння
Коричнева порожниста
Макітра у формі
Зрізаного конуса
Стає чистилищем
А витончені узорі
На зовнішніх стінках –
Ілюстрованим шляхом
До життя вічного
Бо тільки у раю
Така краса
Може статися.

2

Зі сходом першої зірки
Сідаємо вечеряти
Тато запалює свічку
Говоримо Отченаш
І беремо по великій
Ложці куті
А далі все по черзі:
Борщ узвар
Вареники голубці...
І так до дванадцяти.

3

Цілий вечір
Ходять колядники
Провіщаючи
Різдво Христове
Тоненькі дитячі голоски
Розливаються хатою
І душі родичів

Давніше померлих
Пританцьовують
У вуглах
А велика гадзуля
Вилазить з-під підлоги
Поважно переміщуючи
Своє тіло
І всі знають
Що то прабабця
І тому набирають
У окрему миску
Кожної страви
І кладуть перед неї.

4

Кольорові лампочки
Блимають
На зеленій ялинці
А старовинні
Образи святих
Переливаються радістю.

5

Так починається
Свято.

9 – 10 січня 2008 р.

* * *

Так важко не казати
Що можна оніміти

Не слухайте моїх слів
Бо вони дурні
І це фальшива самокритичність

Волога земля дихає мені в спину
І посилає свого посланця – мурашку
Щоб та вкусила

Роздавляю пальцями
Толком не розгледівши
І розумію що мурашка була гарна
Я б навіть міг на ній оженитись

Тату
Я вбив свою дружину
А вашу невістку
Коли ви маму не били жодного разу
Мої слова вас дратують
Бо я плету нісенітниці
Кажете
Щоб укус замазав одеколоном
А я питаю коли буде похорон
А ви кажете що
На кінський великдень.

31 липня 2010 р.

* * *

Іде чоловік
З гарбузом замість голови
Кажу: «Слава Йсу!»
А він не відповідає
Бо не має рота

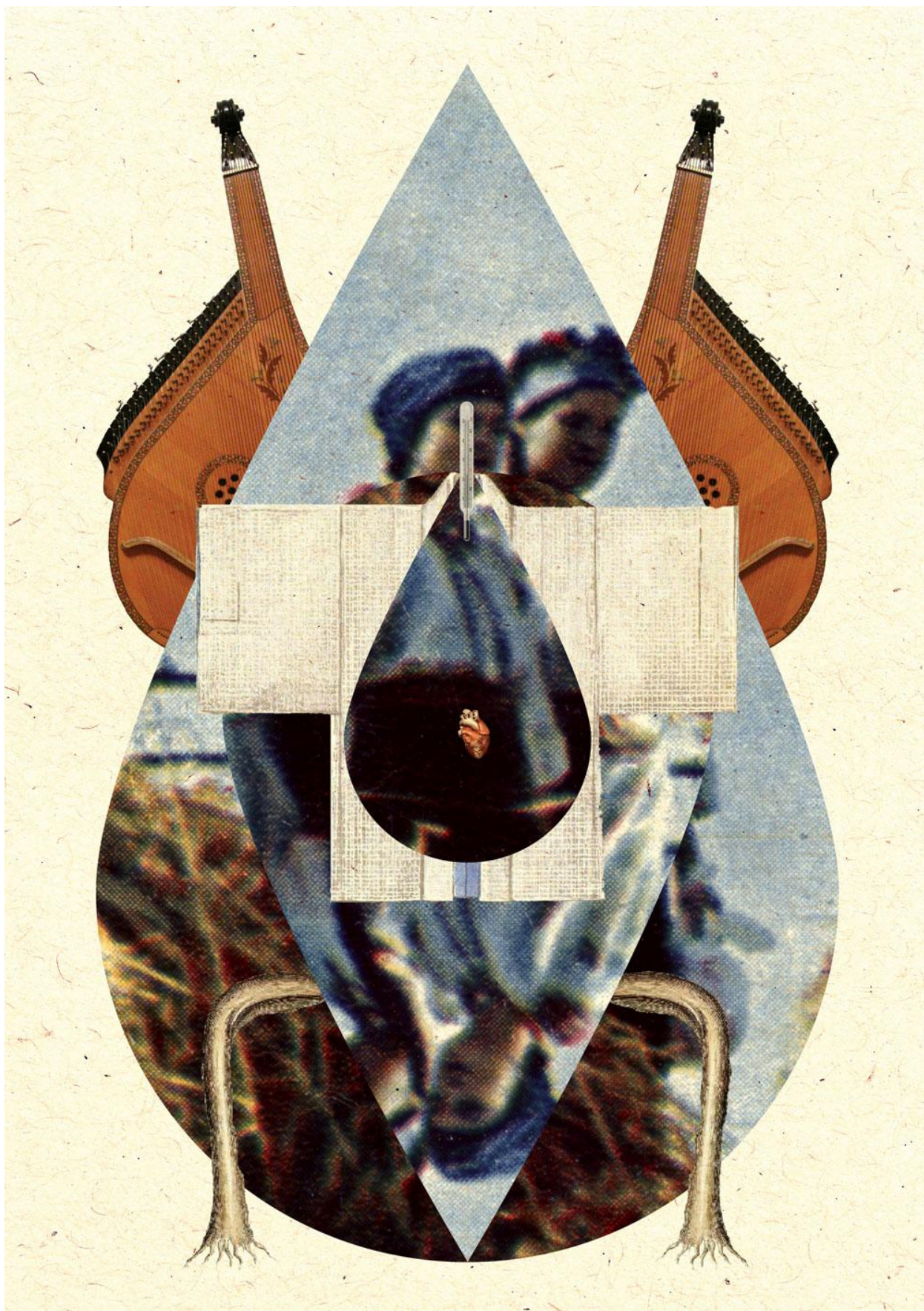
Мама мовить
Аби йшов розтрусити отаву
Бо забуду як пахне
І я подумав що справді
Забув

Як тепер знатиму
Що то отава?
Спитав би у чоловіка
З гарбузом замість голови
Але він також не знає
Запаху
Бо не має носа

Мама каже:
«Йди зажени теля,
Бо забудеш як виглядає!»
Пригнав теля додому
А виявилось
Що то сусідова вівця
А чоловік
З гарбузом замість голови –
То сусід.

22 серпня 2010 р.

Я ХОЧУ ПРОПИТИ ВСІ ГРІХИ І БУТИ ТВЕРЕЗИМ

ДІВЧИНА КОЛЬОРУ ЯНГОЛІВ (балада)

1

Дівчина кольору янголів стоїть з миготливою свічкою спершись на
косяк

І вдивляється у вечоровий смерк намагаючись вздріти тінь
Що вічно її супроводжує

Морок нашіптує дурне заклинання що мало би мати поміч
Вітер задмухує вогник і гніт погасає останньою іскрою
Вітер огортає дівоче тіло обвиває шию і проникає крізь вуста

2

Сходить яскраве сонце спопеляючи шибу ночі
Дівчина кольору янголів прокидається од лоскітних променів
Підбирає з підлоги недогарок свічки і заправляє у кімнаті ліжко

Тінь говіє під стріхою тамуючи слова непроказані
А пташки стрічають нову днину мотивами траурних маршів
Які поступово переходять у надмірно-гучне пищення

3

Дівчина кольору янголів житиме тисячу років
Помираючи кожного вечора і воскресаяючи кожного досвітку
Аби дихати холодними устами і запалювати у сутінках свічку

Вона зціджує молоко зі спряглих грудей у алюмінієву цинувочку
І ходить на цвинтар поливати синову могилку
Щоб навіть найчервоніші квіти вирости ромашками.

23 – 24 травня 2006 р.

НЕ ЗОВСІМ ВИНУВАТИЙ

Ритмічні зойки від ніжних
Невимовно тонких ударів
Вербової різки
По делікатній спині
Не зовсім винуватого
Компонують оригінальний мотив
Наново створеної
Невимовно тонкої мелодії
Що викличе жаль
У мирян з надлишком смуги
І сльози розлетяться навсібіч
Так само як і кров
Зі спини
Не зовсім винуватого

І потім все закінчиться
Мелодія урветься
Сльози випаруються
Кров засохне на сірій землі
Зойки застрягнуть
У стиснутім горлі
А не зовсім винуватого
Зроблять винуватим зовсім
І замордують до смерті
Тоді як вербова різка
Лишиться покинутою
І пустить своє коріння у сіру землю
І розпуститься світло-зелене листя
І почнеться нове життя
Гіркувато-вербового присмаку.

8 – 9 червня 2006 р.

БАЛАДА ПРО ДАВНІХ ЛЮДЕЙ

Спітнілі книжки
Внесені з холодної кімнати
В теплу
Схожі на заплакані лиця
Давніх жінок
Яким не вистачало терпіння
Дивитись у вікно
З котрого видно всі шляхи
Які хтось не пройшов
І вони йшли у поля
Щоб стати деревами
Така собі Партія зелених
Сторіччя минулого чи позаминулого

Трагічні долі
І
Фатальні сюжети
Якими спекулювали
Кобзарі
І
Бандуристи

А все через надлишок часу
Не було служби зайнятості
Знаєте
І йшли жінки в поля
Довго стояли босими ногами
На одному місці
Відрощували нігті
Які згодом вросли в землю
І перетворювались на коріння

Логіка безсила
І дарма що її називають
Вічно живою
Адже суть не у вrostанні
А в зрубуванні
Давніх дерев
Давніми чоловіками
Які вернулись
З непройдених шляхів

І не застали своїх жон
Що гріли їх теплими тілами
А тут прийшла зима
І чоловіки пішли рубати
Дерева на дрова
Щоб хоч трохи зігрітися

Вони справді зігріються
Правда востаннє
Бо на ранок
Кожен помре од чаду.

28 січня 2007 р.

ПІСНЯ НЕВДЯЧНОГО СИНА

Збирай горобчику насіння
І не купайся в порохах
Прийми моє благословіння
Як гордий і великий птах

І будь для мого тата сином
Таким як хочеться йому
А я у поросі загину
Бо порох кращий за тюрму

Я хочу радісно співати!
То й що як я не соловей
А ти будь сином мого тата
І не зганьби 'го пред людей

Бо він наміряв про вірляток
А я не схожий на орла
То ти будь сином мого тата
А я пером твого крила.

11 лютого 2007 р.

ЯБЛУКОВІ ДІТИ

Батька нашого
Четвертували
Бо сказали що він –
Яблуко
А нас витрусили
З його нутроців
І назвали
Яблуковими дітьми

І хоч як ми тяглися
Щоб сонечка більше
Забачити
А нас усе в землю
Втоптували
І плювали
Гидкою слиною
Нам в потилиці
Бо ми байстрюки
І нікому за нас заступитися

А коли дощі
Ригнули май більші
То єм си розпукли
Як серця наляканих
І висолопили
Свої зелені язики
Глиною обжираючись

А як добре наїлися
То й на світ Божий
Вибиратись
Рушили.

2 жовтня 2007 р.

СУСПІЛЬНА ХВОРОБА

Я навчився
Ходити руками
Щоб не зношувати
Мешти

Бо як піду
Босий
То скажуть
Що жебрак
І не маю в що
Взутися

А коли на руках
Відстань долатиму –
Подумають –
Безумний

І не звернуть
Аж такої уваги.

4 жовтня 2007 р.

* * *

Зі стріхи скапує вода
Сльозами січня
Це відбувається мабуть
Симптоматично

Невже не можна аби сон
Був наче сонце
Коли тріпочеться форель
Ув ополонці

І б'ється в кригу наче в скло
Гарячий подих
Розпуклий лід за течією
Мирно сходить

Лавини снігу злазять з гір
Немов опришки
І на заміну глупоті
Зимовій тиші

Лунає щебет у гаях
Такий предвічний
Зі стріхи скапує вода
Сльозами січня.

12 – 13 січня 2008 р.

* * *

Ці
молоді поети
о
ці молоді поети-двотисячники
вони думають
що вони
поети
вони пишуть вірші
вони навіть інколи пишуть поезії
вони думають
що для того
аби їх називали
поетами
достатньо писати вірші
достатньо писати поезії
і може
направду так і є
адже як інакше
інакше бути
не може
але
як тоді бути поетам
які поезій
не пишуть
які навіть не пишуть
віршів
які навіть не є поетами?

1 жовтня 2008 р.

* * *

Яка то ніжність материнська
Її багато
А ми поводимось по-свинськи
Нам на-
        плювати

І то не так що-
        би аж так
Та не інакше
А небом сунеться літак
Здоров був пташе!

Та це не пташок той що він
Дітей приносить
А серце тóркає у дзвін
І хтось голосить

Але не так щоб із жалю
А для годиться
Матуся каже: лю-лі-лю
А все ж не спиться.

20 листопада 2008 р.

* * *

Їхав у таксі
Поруч сидів Тарас Мельничук
Я хотів взяти автограф
Та не мав під руками
Ані «Чаги» ані тритомника
І тоді попросив його
Сказати щось мудре

Яке в біса мудре? –
Обурився Тарас Мельничук –
Хіба я схожий на професора?

Та ні! Але у вас
Така сива борода
І такі сиві вуса
І сиве волосся

Тим паче! – знову мовив Мельничук –
У мене все сиве
Я Сивко-Бурко!

29 листопада 2008 р.

* * *

*...де могили наших поетів?
Василь Голобородько*

Кажу:
Був на могилі поета
Молився за упокій душі

Чую:
Ніякого поета там не було
Самі кістки
А мо' й без них

Кажу:
Але ж на хресті писало
Такий-то такий-то
Український поет
І роки народження та смерті

Чую:
Писало то й писало
Багато чого може писати
А поет коли помирає
То його вже нема
Тіло є а його нема

Кажу:
А де він міг дітися?
Хіба пішов до Бога

Чую:
У Бога вже є один Поет
А решті він дає направлення
На книжкові полиці

Кажу:
Ага то бібліотеки книгарні –
Це такий рай для поетів

Чую:
Це таке пекло
Рай – коли їх звідти
Забирають.

3 січня 2009 р.

* * *

*Я бачу ями, вдавнені тілами...
Василь Герасим'юк*

Вода підземна гуркоче
Земля їсти хоче
Годують людським тілом
Щоб не шаліла

Аж могили захлинаються-давляться
Земля каже: буде
Але нарід не спиняється – розпинається
Самі лізуть люди

Як бджоли на мед один поперед одного
Лиш аби заскочив і в куточок
І дарма що хтось каже: так не можна
Він обманює – сам у глину хоче

І не розлягаються на всю яму
А як шпроти
Одне що діток першими пускає мама
Сама лізе потім

Лиш аби не на землі – у землі
Могилам досить
Стоїть малий Ісусик весь у золі:
Пустіть мене у глину – просить.

5 січня 2009 р.

* * *

Я буду вмирати на печі за коминком
Ноги звисатимуть за край печі бо довші як піч
Лице як вічком вкриється вічним затінком
А з очей виповзатиме мла призабутих сторіч

А назавтра розкажуть усім що мене вже нема
Одних заставлять робити домовину інших пошлють копати яму
І добре не зміряють так що при похованні заширокою виявиться труна
І впреться боком у виступ – великий камінь

А найманим плакальницям врешті не вистачить сліз
І навіть води не стане у пляшках прив'язаних до пояса
Аж нарешті один промовить: «Я би в яму заліз
І стесав каменяку» – приглушеним голосом

І йому не перечитимуть і він залізе і стеше каменяку
Труна сяде як треба або не треба
І пір'ям обростатимуть його руки
І цвяхи проростатимуть крізь його ребра.

8 січня 2009 р.

* * *

Втомлюєшся від своєї музики
І вимикаєш аби не чути
Пригадуєш друзів
Щоб нікого не забути

Але пальців виявляється забагато
Не на обох – на одній руці
І ти затикаєш вуха ватою
Відчуваючи як волосся росте на лиці

Ще трохи і можна піти у волоцюги
От тільки холодно до весни
Стираєш рукавом пилюгу
Із «Зачарованої Десни»

І починаєш читати
Аж доки не засинаєш
Аж доки не починає снитися тато
Тебе проклинаючи

І ти розумієш що то нерви
І тато кляне не зі зла
Витрушуєш з пазухи мерву
А витрушується зола.

28 січня 2009 р.

КОЛЯДКА

Випало трохи снігу
Стало трохи красивіше
Аби я міг
Написати вірша

Слова що вимовляються
І лишаються у пам'яті
Наче сліди лишаються
Відбитки пальців і п'ят

Як бігає малий хлопчик
Босоніж довкола хати
І носить під очима срібло не золото –
Скрижанілі сльозенята

Кажуть що ходять вовки
Гаразд що не літають
Заходять в оселі сідають на лавки
І на опецьки сідають

Питають їсти як дадуть – добре
Нема – колядують
Малий хлопчик в яслах у корови
Коляди не чує.

2 лютого 2009 р.

* * *

Хочу померти у такий день як сьогодні
У такий як сьогодні але за багато років
Коли якнайкращі будуть умови погодні
І весна гуляє по вулицях широкими кроками

Задумлива аудиторія понад сто студентів
Багато сонця що лізе у великі вікна
Дуже хочеться поміж деревами плентатись
Рахуючи їх і знаючи – їх без ліку

Рахую промені дні що їх немало
Які по суті своїй варті зовсім не злата
Дерева мене як свого у собі заховали
Лишається їх як своїх у землі заховати.

4 квітня 2009 р.

* * *

Мама готує мені харчів
Начеб збираюсь в дорогу
Дає грошей на хот-доги
Каже щоб регулярно їв

Мама хвилюється це природно
А в мене серце холодне
Драглисте як холодець
Я поет смерті співець

Бо вчора помер мій собака
А я цинічний писака
Вирив могилку його закопати
Щоби тепер написати

Він був для мене добрим знайомим
Я йому часом кидав пляцок
Коли він чинився вправним паяцом
А я прикидався добрим

Мама поклала у торбу сир
Пляшку молока паштет
Вона розуміє що я вже поет
Але думає — все ще син.

24 травня 2009 р.

* * *

Пустельник у джинсах з претензіями на небо
Маска що у ній зручніше ніж бути світлим
Кричу: я готовий пожертвувати свої ребра
Заради Тебе Господи заради Тебе Світе

Люди кажуть — он який майже Людина
Чомусь те що кажуть люди багато важить
Розбавляю спирт соком вишневим малиновим
Я образив себе і тому я на себе ображений

Слабкий і байдужий на подвиги не спроможний
Лишається шлях до якої-такої аскези
Пляшки з-під спирту вже не зі спиртом – порожні
Я хочу пропити всі гріхи і бути тверезим.

20 червня 2009 р.

* * *

Бабуся померла і всі плачуть
Навіть небо плаче за бабусею
Але чого б то йому плакати
Коли вона іде до нього?

29 серпня 2009 р.

* * *

Пташка пурхнула
Як вірш написала

Чи може бути кращий вірш
Як той що пурхнула пташка?

4 вересня 2009 р.

* * *

Вже трохи підхмелений хочеться ще
Ще трохи або ще багато
І я помираю холодним дощем
І плаче дощем моя мати

Не плач моя мамо або ще поплач
Вже більше не меш голосити
Я вбогий міся черствий мій калач
Ти ж можеш про щастя просити

Звичайно не дам бо не в силі моя
Душа у вині захлинулась
І серцем повзе в підмурівку змія
І всі ахіллеси поснули

Лоскоче у п'яти то певно мене
Кохана прийшла веселити
А мати в долонях своє серце мне
Таж мамо не тре' голосити

Вирощуй косиці могилу мою
Прикрасиш неначе ялинку
А тато хай стисне у пальцях змію
Й зіграє немов у тилинку.

20 вересня 2009 р.

ПРИТЧА ПРО СЛЬОЗИ

Сльозинка за сльозинкою
Щокою стікає

– Привіт! –
Мовить одна до другої –
А ти від кого?
Хто твій батько?

– Мій батько – біль
Палець прищемила
А твій?

– А мій – любов –
Розійшлася з милим

– А ти чия? –
Питаються задньої

– А я око заपोшила.

26 вересня 2009 р.

КНИГИ БУТТЯ

Буття, книга 1

Забити
Забути
І бути

Буття, книга 2

Забути
Забити
І бити

Буття, книга 3

Не бити
Забити
І пити

Буття, книга 4

Любити
Лю.ити
Лю..ти

12 лютого 2010 р.

* * *

Господь кладе свою руку мені на плечі
І каже: йди!

Переступаю гори і доли
Будинки
І
Людей
Аж чую – важчає рука Господня
Аж хребці у попереку хрускають

Переступаю купини і калюжі
Каміння
І
Собак
Аж придавлює мене рука до землі
І повзу як вуж
                    як гадина
Аж мурахи по мені лазять
І всякі комахи

Вже вони через мене переступають.

26 травня 2010 р.

***

Тетяні і Людмилі присвячується...

Терпке вино
Як наше життя терпке
Таке воно
Воно таке

18 липня 2010 р.

Похвали і зауваги необов'язкові

Василь Карп'юк – поет. Цей дар чи тягар, знаєте, попри всю хитромудрість версій і класифікацій є або немає. Думаю, Василеві не конче потрібні для цього будь-чії підтвердження *старших товаришів*. Зокрема і мої. Передмови або післямови до збірок молодих письменників когось із *старших* є лише, як на мене, певним рудиментом. Але молоді письменники попри напускний (чи і не рідко справдешній) нігілізм завше перебільшують значення цього, вибачте, жанру.

Адже кожен, хто читатиме, віднайде (чи ні) свої власні внутрішні відгуки із книжкою. У такому разі перед- чи післямови зайві. Втім Василь має іншу думку...

Насправді я годен сказати йому – чомусь захотілося писати на гуцульському діалекті – лише кілька штрихів, нюансів, необов'язкових зауваг чи необов'язкових похвал.

...Перечитував кілька разів «Мо Бе Са» і «Матріархат». Перший зшиток віршів учив мене розуміння, що навіть дітки можуть переживати гострі напади самотності, вже не кажучи про найгостріші форми юнацької/дівочої відокремленості і відчуженості. Другий... У голові зринав якийсь бенкет архетипної пам'яті, те, що ми намагаємося ухопити за руку у неспокійних мареннях, навіть в спокійних снах...

...Ще його вірші спочатку здаються кічевими. Хоч до читання на слемах вони, певне, дуже придатні (зрештою, я ніколи не читав на слемах, бо коли був поетом, слемів ще не існувало)...

...У поезії кожен, хто ризикує до неї наблизитися, весь, як на долоні, із своєю шляхетністю чи дурістю. Або дурною шляхетністю чи шляхетною дурістю. Цариця Поезія нічого не вибачає і нікого не прикрашає, залишаючись для кожного поета недосяжною Пані...

...Для Василя Карп'юка – теж... Він, здається, розуміє всю метафізичну недосяжність Ясної Пані: «...але як тоді бути поетам // які поезій не пишуть // які навіть не пишуть віршів // які навіть не є поетами?..»

...Ще не так давно його майже всі хвалили, а тепер вже поволеньки починають лаяти, особливо ті, хто дотично цікавиться літературою. Коли вже не всі хвалять і не всі поплескують по плечу, можливо, відбувається народження письменника...

...Його вірші заселено тисячолітніми дівчатами і Тарасом Мельничуком, що називає себе *Сивком-бурком*, стародавніми громовицями і блискавками над *Brustur*-ами, що нагадують

Йокнапатофу, хоча, на відміну від неї, є реальним місцем на мапі України...

...Не все у Василевій книжці я приймаю. Але й елементи епатажу, і маска так званого *ліричного героя* як циніка, і спроба глянути на деякі епізоди національної історії крізь гротескно-збільшувальне скло – це ті забавки, які по-своєму личать молодому поетові. Вибачте менторський тон, але «чим би дитя не тішилося»...

...Найважливішим є те, що українська поезія, яка ще не зносила своїх притягально-наркотичних шат, творчістю Василя Карп'юка здобуває ще одного вірного воїна...

...а ім'я їм – легіон...

Василь Карп'юк і родом, і ходом – брустурянин, але не той традиційний гуцул на конику з бочівками на знаменитих іграшках із сиру. Василь – поет зовсім-зовсім сучасний, з міксом гуцульської говірки й молодіжного сленгу. «BRUSTURY» – це не запобігання перед волохами та поляками, це європейське дихання Карп'юка, напоєне й підсилене екстрактом брустурської хвої, брустурським гонором його легінської вдачі.

ПЕТРО МІДЯНКА

Мне нравятся стихи Васыля Карп'юка, потому что в них пихты и облака говорят по-гуцульски, а сам поэт – на языке пихт и облаков.

ИГОРЬ ПОМЕРАНЦЕВ

Василь Карп'юк (нар. 07.06.1988 р. у гуцульському селі Брустури) – поет, прозаїк, публіцист, автор збірки вибраних творів «Мотлох» та низки публікацій у періодиці, лауреат всіляких літературних премій, учасник низки мистецьких заходів, організатор фестивалю ім. Т. Мельничука, ініціатор створення угруповання «Люди з вагітними головами», автор культурно-мистецьких програм на івано-франківському обласному радіо, учасник музично-літературного проекту «Оркестр Бобовата».

Блог: <http://karpjuk.livejournal.com>

